

ovočjem, svilenim blagom, žganjem, vinskim cvetom, oljem itd. 1348. leta je napoljska kraljica Ivana prodala to mesto za 80.000 goldinarjev v zlatu tedanjemu papežu Klemenu VI. Od leta 1309—1377 bil je Avignon stolišče papežev, namreč od papeža Klemena V. do papeža Gregorja XI. Leta 1791. vzeli so to mesto puntarji v svojo oblast in 1797. leta je papež vse svoje pravice do tega mesta odstopil Francozkej deželi. T.

Krištof Šmid.

(Dalje.)

Krištof Šmid je tudi v Augsburgu o svojih prostih urah pisal za mladino. Užé ob štirih zjutraj je bil po zimi in po leti pri pisarskej mizici ter je delal s peresom v roci. Večkrat je dejal: „čas od štirih do osmih, to je moj čas.“ Po dnevi je imel namreč čez glavo dela v škofijskej pisarnici in z okrajnim šolskim nadzorovanjem. Da-si je bilo njegovo življenje zeló samotno, vendar je bil pri kosilu vselej dobre volje, posebno takrat, kadar je imel goste pri sebi, kar se je zgodilo večkrat v letu. O takih priložnostih je znal svoje goste prav prijetno razveseljevati, nikoli mu nij zmanjkalo šaljivih povestic in primernih kratkočasnic. Kdor koli je bil k njemu pa kosilo povabljen, vsak se je še dolgo potem spominjal prijetnih ur, ki jih je imel v tovaršiji Krištofa Šmida. O lepih poletnih večerih se je rad izprehajal bodi si sam, ali pa s katerim svojih prijateljev po zelenih mestnih drevoredih. Vrnivši se domóv je nekoliko povečerjal, pregledal časopise, ali je pa iz kake knjige bral svojeji sestri, ki je prišla malo ne vsak večer s svojim delom v njegovo sobo.

Razven pesništva je Kr. Šmid posebno ljubil slikarstvo; tudi sam je dobro risal in poznal vsakovrstne slikarije. Imel je lepo zbirko krasnih oljnatih slik. Tudi cvetice so bile njegovo veselje in veselilo ga je, kadar mu je kdo prinesel šopek dehtečih cvetic. Na vrtu ob njegovem stanovanji je v pomladi in po leti cvetelo vse polno najlepših cvetic. Po zimi so večkrat prileteli ptički na njegovo okno, kjer jim je zrnja in drobtinic nastavljal. Slavčka ali pa kanarčka je imel zmirom v sobi. Oj kako je bil žalosten, ko mu je mačka necega dne pobrala ptičje gnezdo, ki je bilo v vrtnej meji!

Ono posebno ljubezen in prijaznost do svojega bližnjega, katero je Krištof Šmid v svojih spisih bralcem na srce pokladal, izpolnjeval je pogostoma sam v svojem življenji. Mnogim družinam je pomagal v revščini; mnogo sirot je pri njem imelo podporo in mnogo ubožnih učencev je dobivalo od njega mesečni šolski denar. Zato je pa tudi tega blagega človeka spoštoval ves izobraženi svet. Mnogo čestí in veselja so mu izkazovali v njegovej sivej starosti kralji, škofje, učenjaki in umetelniki obiskavajuč slavnega pisatelja v njegovem bornem stanovanji.

Krištof Šmid bi bil rad svojo zlato mašo bral natihoma, a poslanci iz njegovega rojstnega mesta Dinkelsbühla so ga prišli slovesno vabit in prosit, da bi to redko slovesnost obhajal doma. Vsa šolska mladina, katoliška in protestantovska, šla je naproti svojemu ljubemu prijatelju, ki je prišel iz Augsburga prijazno pozdravljajoč otroke, ki mu so potresali cvetice po poti in mu

pele slavnostne pesni. Meščani so mnogo storili, da bi slavno sprejeli svojega sorojaka. Hiša, v kateri je bil rojen čestitljivi starček, okinčana je bila s cveticami in zelenim listjem; a na pokopališču so bili grobi njegovih staršev posuti s cveticami in vencu. Krištof Šmid je sam govoril z lece v velikej stolnej cerkvi v Dinkelsbühlu, ki je bila polna pobožnih poslušalcev obeh ver. Njegov govor, ki so ga pozneje tudi v natis dali, bil je zeló ganljiv in polhen hvale do Bogá; vsi navzoči so se jokali, poslušajoč sivega starčka s toliko krepostjo in penižnostjo govoriti. — Tudi Augsburžani so si mnogo prizadejali, da bi Kr. Šmida v njegovej sívej starosti razveselili. Na njegov osemdesetletni rodni dan so napravili v Augsburgu njemu na čast prav lepo in pomenljivo slovesnost. Vladni predsednik pl. Fišer je šel zjutraj 15. avgusta na dom po čestitljivega starčka in ga je peljal v staro meščansko hišo. Tudi škof in obá mestna župana sta prišla tja, da so skupno spremili Kr. Šmida v veliko pozlačeno dvorano; pred njim je šlo 12 belo oblečenih in z modrim pasom prepasanih deklic, ki so s cveticami potresale pot pred njim. V dvorani ga je sprejela šolska mladina obeh ver, lepe pesni prepevajoč. Mnogo plemenite gospóde in Augsburžanov iz vseh stanov, posebno mnogo mater in hčerá je bilo navzočih pri tej redkej slovesnosti. Zdaj stopi zala deklica pred Kr. Šmida in mu podá veliko zlato svetinjo, ki je bila nalašč v spomin te redke slavnosti narejena. Na prvi strani je bila podoba Kr. Šmida s podpisom: „Prijatelju mladine, Krištofu pl. Šmidu, rojenemu 15. avgusta 1768. l. v njegov osemdesetletni rodni dan.“ Na drugi strani svetinje je bil angelj, ki je varoval dva speča otroka; z jedno roko je držal robec nad velicim prepadom, a z drugo je odganjal strupeno kačo. Podpis: „Otroke varovati, je angeljsko delo,“ bil je vzet iz neke Šmidove povesti. Iz njegovega rodnega mesta so mu ta dan prinesli poslanci prekrasno izdelan venec iz srebrnega, lavorovega in hrastovega pérja z zlatimi želodki. Venec je ležal na blazinici od rudečega žameta, v blazinico je bilo všito imé: Krištof Šmid. Potem so otroci predstavljali šest lepih živih podob, ki so bile vzete iz najlepših Šmidovih povesti.

Otroci in starši so se gñjeli okoli veselega starčka, ko je šel ves ginjen iz slavnostne dvorane, ter se je prijazno zahvaljeval na vse strani. Ta slovesnost je bila pravo veselje v svetej nedolžnosti. In res ga nij lepšega prizora na tem svetu, nego je 80letni mladinoľjub Krištof Šmid, s srébrno-sivimi lasmi in rudečimi lici, sredi cvetočih veselih otrok z rujavimi in rumenimi kodri!

Po tej slavnosti sta bili še dve drugi. Bavarski kralj Maks mu je dal 1850. l. križec, red sv. Mihela in Pražko vseučelišče ga je počestilo o priložnosti svoje 500letnice z diplomom teologičnega doktorja.

V znamenje hvaležnosti za slovesnost, ki so jo bili napravili Kr. Šmidu meščanje Augsburžani in otroci obeh ver, dal je mestnemu starešinstvu 1200 goldinarjev v dobrotne naprave in v pomoč mestnim siromakom.

(Konec prihodnjíc.)